

Sygn. akt IV CSK 183/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa J.R.
przeciwko Gminie Miasta S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 9 listopada 2016 r., sygn. akt XVI Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz pozwanej od powoda kwotę 1800,-
(tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2

k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002 r., nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Powołanie przesłanki potrzeby wykładni przepisu prawa oraz przesłanki istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego pozostaje w sprzeczności z przesłanką oczywistej zasadności skargi, zwłaszcza jeżeli oczywistość ta jest wywodzona z naruszenia przepisu prawa materialnego, którego dotyczą wątpliwości skarżącego i co do którego istnieje jego zdaniem, konieczność rozstrzygnięcia zagadnienia istotnego, a więc budzącego wątpliwości kwalifikowane, jak również cechującego się nowością oraz dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie. Ponadto przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. mają charakter rozłączny, każda z nich ma charakter samoistny i powinna być wykazana przez skarżącą oddzielnie. Skarżący w łącznym uzasadnieniu w ogóle nie wskazał przepisu prawa, który budzi poważne wątpliwości a wskazując na niejednolitość orzecznictwa dotyczącego zwrotu wywłaszczonej nieruchomości i roszczenia określonego w art. 111 u.g.n. powołał trzy uchwały Sądu Najwyższego, z których jedna nie

dotyczy problemu istotnego w tej sprawie, a dwie nie zawierają poglądów rozbieżnych. Uzasadniając istnienie istotnych zagadnień prawnych skarżący opiera wywód na własnej wersji stanu faktycznego pozostającej w sprzeczności ze stanem faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji, z mocy art. 398¹³ *in fine* wiążącym Sąd Najwyższy i stanowiącym podstawę zaskarżonego orzeczenia. Błędnie skarżący bowiem wywodzi, że pozwana zbyła lokale i ustanowiła na rzecz zbywców prawo wieczystego użytkowania gruntu w toku sprawy wniesionej przez powoda o złożenie oświadczenia woli o ustanowieniu na jego rzecz wieczystego użytkowania, skoro lokale zostały zbyte w latach 1975 – 1991 a sprawa została wniesiona w 1994 r. przez poprzednika prawnego skarżącego. Niezgodnie z ustaleniami wywodzi również, iż pozwana nie podjęła żadnych prób uregulowania stanu prawnego odnośnie do garażu najmowanego przez powoda skoro Sąd ustalił, że próbę taką podjęła zwracając się do użytkowników wieczystych o wyrażenie zgody na zmianę umów wieczystego użytkowania w celu umożliwienia realizacji żądania powoda, jednak użytkownicy wieczystości nie wyrazili zgody.

Skarżąca nie wykazała, że przedstawione zagadnienia mają one poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołują zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostały dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, a ich rozstrzygnięcie jest konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury, bo w kwestii roszczeń wynikających z art. 8 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. nr 79, poz. 64) oraz art. 211 u.g.n. Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie, chociażby w przytoczonych przez skarżącego uchwałach. Pytanie zaś o podstawę prawną „rozpatrywania” decyzji gminy dotyczących użytkowania wieczystego jest tak ogólne i nieprecyzyjne, że udzielenie na nie odpowiedzi nie jest możliwe, zwłaszcza że skarżący wskazuje również na art. 417¹ § 3 k.p.c., którego zastosowanie wymaga prejudykatu uzyskanego we właściwym postępowaniu.

Jednozdaniowe uzasadnienie przesłanki oczywistej zasadności skargi odwołujące się do naruszenia art. 415 k.c. na tle motywów zaskarżonego wyroku, nie pozwala na stwierdzenie oczywistości naruszenia tego przepisu,

a w konsekwencji uznanie, że *prima facie* zachodzi oczywistość zasadności skargi kasacyjnej.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 5 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

aj